

### **„Mindenkinek mindene lettem” (1Kor 9,22)**

A korintusiakhoz írt első levélben Pálnak védekeznie kell, mert kétségbe vonják apostol voltát. Pál, miután „látta Jézus Krisztust” (vö. 9,1), teljes joggal tart igényt erre a címre. Bár élhetne apostoli jogával és hatalmával, inkább szolidaritást vállal mindenkivel, egy lesz közülük, hogy eljuttassa hozzájuk az evangélium újdonságát.

Ötször is elismétli, hogyan vált eggyé: a zsidókkal, és irántuk való szeretetből alávetette magát a mózesi törvénynek, noha magát nem tartotta a törvény alávetettjének; aztán a nem zsidókkal, akik nem követik a mózesi törvényeket, köztük is úgy van jelen, mintha a mózesi törvényen kívül állna, pedig a nagyon sokat követelő jézusi törvénynek van alávetve. Azokkal, akiket „gyöngének” neveztek – valószínű az aggályos keresztények voltak, akiknek problémát jelentett, hogy a bálványoknak áldozott húsból egyenek –, ő is gyöngévé vált, pedig „erős”, mert szabad ezektől. Egyszerűen „mindenkinek mindene” lett.

Elmondja, azért tesz így, hogy mindenkit „megnyerjen” Krisztusnak, és mindenképpen „megmentsen” legalább némelyeket. Tudja, hogy csak néhányan fognak válaszolni szeretetére, de emiatt senkit sem szeret kevésbé, mindenki szolgálatára áll, ahogy az Úr példáján látta: Ő Isten volt, és „kiüresítette magát, szolgai alakot öltött és hasonló lett az emberekhez.” (Fil 2,7)

### **„Mindenkinek mindene lettem”**

Chiara Lubich ezt az alapállást hangsúlyozza, amikor a „szeretet művészetéről” beszél, melyet egyetlen kifejezésben összegez: „váljunk eggyé”. A szeretet „diplomáciáját” látja ebben. „Ha valaki sír – írja –, sírjunk vele! Ha nevet, örüljünk vele! Így megoszthatjuk egymással a keresztet, hogy több vállra nehezedjen, és megsokszorozódik az öröm, mert sok szív részesedik benne. [...] Váljunk eggyé a felebaráttal Jézus iránti szeretetből, Jézus szeretetével, míg nem a felebarát is, a bennünk lévő isteni szeretettől édesen megsebezve eggyé akar majd válni velünk, és kölcsönösen segíteni kezdjük egymást, megosztjuk álmainkat, terveinket, érzéseinket. [...] Ez a szeretet diplomáciája. Kifejeződésében és megnyilvánulásában nagyon hasonlít a szokásos diplomáciához, mert nem mindent mond ki, amit elmondhatna, mert a testvér nem örülne neki, és Isten előtt sem lenne kedves; tud várni, tud szólni és célba tud érni. Az Ige isteni diplomáciája, aki testté lett, hogy átistenítsen minket.” [\[1\]](#)

Chiara finom pedagógiával bemutatja az „eggyé válás” mindennapos akadályait is: „Néha a szétszórtságból, néha a kontroll nélküli vágyból adódik, hogy meggondolatlanul elmondjuk, amit gondolunk, vagy kéretlenül tanácsot adjunk. Máskor azért nem vagyunk kész egygyé válni felebarátunkkal, mert úgy gondoljuk, nem érti meg szeretetünket, vagy más előítéletek fékeznek le irányában. Megakadályozhat az a rejtett szándék is, hogy megnyerjük saját ügyünknek.” Az egygyé váláshoz tehát határozottan „arra van szükség, hogy elvágjunk, vagy félre tegyünk mindent, ami leköti a szívünket és a gondolatainkat.” [2] Folyamatos és fáradhatatlan, kitartó és érdek nélküli szeretetre van szükség, mely Isten nagy és hatalmas szeretetére bízza magát.

### **„Mindenkinek mindene lettem”**

Ez az evangéliumi meghívás nem azt kívánja, hogy kritika nélkül elfogadjuk a másik minden cselekedetét, mintha nem lenne saját életstílusunk vagy saját elképzelésünk. Ha oly mértékben szerettünk, hogy a másikká váltunk, és amiben osztozunk vele, az ajándék, szeretetből, és őszinte kapcsolatot szült közöttünk, akkor meg lehet, sőt meg is kell osztanunk vele gondolatainkat, még akkor is, ha esetleg fájdalmat okozunk ezzel, de végig meg kell maradnunk a legmélyebb szeretetben. Az egygyé válás nem a gyengeség jele, nem nyugodt, békés együttélésre törekvés, hanem egy szabad és szolgálatkész ember megnyilvánulása, amihez bátorságra és határozottságra van szükség.

Fontos, hogy szem előtt tartsuk az egygyé válás célját is.

Pál az üdvösségre szeretné vezetni az embereket, ezzel igazolja, hogy mindenkinek mindene lett. Ez az út, hogy beléphessünk a másikba, és felragyogtassuk a benne élő jót és igazat, felélessük az esetleges hibákat és elültessük benne az evangélium magját.

Ez a szándék „eggyé válásunk” végső oka. A politikának és a kereskedelemnek is érdekében áll közel kerülni az emberekhez, behatolni a gondolataikba és megérteni igényeiket, szükségleteiket, de itt mindig jelen van a törekvés, hogy ez megtérüljön. Az „isteni diplomáciában – Chiara szerint – éppen az a nagy, a sajátos és talán páratlan is, hogy a másik java mozgatja, és az önzésnek még az árnyékától is mentes.” [3]

„Váljunk eggyé” tehát, hogy mindenkit segítsünk növekedni a szeretetben, és így hozzájáruljunk az egyetemes testvériség megvalósulásához, ami Isten álma az emberiségről, Jézus az életét adta ezért.

Fabio Ciardi OMI

/forrás: [www.fokolare.hu/](http://www.fokolare.hu/)